

Arrest

nr. 260 000 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit, bent u een etnische Fars en bent u afkomstig van de stad Khavan Shar in de provincie Isfahan. U bent geboren als moslim. Sinds uw vijftiende weigerde u deel te nemen aan het dagelijks gebed, en probeerde u onder deze verplichtingen uit te komen. U werkte tijdens de zomer als jobstudent voor uw ooms langs moederskant in Teheran. Op een dag in het begin van de zomer van het jaar 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2017 in de Gregoriaanse kalender) nodigde uw collega M. (...) u na een partijtje voetbal uit bij hem thuis. U vond een Bijbel in zijn boekenkast, wat uw interesse aanwakkerde en tot verschillende vragen aan het adres van M. (...) leidde. M. (...) gaf u daarop een andere Bijbel in het Farsi. Wekelijks kwamen jullie samen

bij M. (...) thuis om de Bijbel verder te bespreken. Naast deze wekelijkse bezoeken kwam u drie of vier keer bij M. (...) thuis om samen met S. (...) en P. (...), twee vrienden van M. (...), te bidden en psalmen te bestuderen. Ondertussen studeerde u ook chemisch ingenieur aan de universiteit van Urmiye. Tijdens het schooljaar verbleef u toen voornamelijk in een dorm van de universiteit. U volgde toen o.a. het vak Islamitische gedachten bij professor H. R. (...). Op een ochtend, tijdens de laatste sessie van dit vak, praatte de professor over de privileges van de islam en stelde hij dat de islam de beste religie is. U ging hier niet mee akkoord en trad in discussie met de professor. U vertelde over uw contacten met christenen. Nadat professor R. (...) u en uw vrienden vervolgens beledigde, bekende u in het bijzijn van een veertigtal medestudenten dat u christen was. De professor vroeg u het klaslokaal te verlaten. Omdat u schrik begon te krijgen, vluchtte u, na een half uur te zijn gekomen in de tuin van de universiteit, vervolgens naar het huis van uw vriend H. M. (...) in Urmiye. Uw vriend en medestudent A. (...) belde u in de namiddag op met de boodschap dat de Herasat van de universiteit (deel van de Iraanse inlichtingendiensten) uw naam op een memobord van de universiteit had geplaatst en op zoek was naar u. Diezelfde nacht zocht de Herasat naar u op uw slaapkamer van de universiteit. Ongeveer een week later kwamen drie personen van de Etalaat bij uw ouderlijk huis met een huiszoekingsbevel op zoek naar u. Uw moeder belde u enkele uren na de inval op om u hierover te informeren. U vertelde toen voor het eerst over uw bekering. Uw moeder raadde u vervolgens aan om het land te verlaten. Minder dan een week na de inval van het ettelaat bij u thuis verliet u Iran, wat u effectief deed op 30 Aban 1396 (stemt overeen met 21 november 2017 in de Gregoriaanse kalender).

Met de hulp van een smokkelaar kwam u in Turkije terecht, waar u iets langer dan een jaar verbleef. U trachtte acht keer vruchteloos Griekenland te bereiken. Tijdens uw verblijf in Turkije bestudeerde u verder de Bijbel. Eén of twee weken voor Kerstmis 2018 slaagde u er in de grens met Griekenland over te steken. U verbleef vervolgens tien maanden in Athene, waar u elke dag naar een protestantse huiskerk ging en op 3 februari 2019 werd gedoopt. Op 15 september 2019 reisde u via Albanië, Kosovo, Servië, Hongarije en Duitsland door naar België waar u op 25 september 2019 aankwam en op 1 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Twee of drie weken na uw aankomst in België begon u naar de protestants-evangelische kerk in Boechout te gaan, alwaar u de hierop volgende maanden wekelijks bijeenkomsten bijwoonde. Tijdens de coronalockdown deed u aan zelfstudie, praatte u met christenen in uw opvangcentrum en ging u driemaal naar het huis van Marieke, de pastoor van de kerk in Boechout.

U vreest om bij terugkeer naar Iran geëxecuteerd, gevangen of verbannen te worden omwille van uw bekering naar het protestantisme.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw shenasnameh (d.d. 20/06/1997), uw Iraanse identiteitskaart, uw Iraans rijbewijs (d.d. 30/05/1394), uw studentenkaart van de universiteit van Urmiye (d.d. 09/09/1394) en uw doopcertificaat (d.d. 3 februari 2019). U legt eveneens kopieën neer van de volgende documenten: vier documenten aangaande certificaten van de sport die u beoefende in Iran, vijf documenten die aantonen dat u in Iran naar de middelbare school ging, een afgiftebewijs van de som geld die u aan de smokkelaar betaalde, twee documenten betreffende uw aanhouding in Griekenland, een verklaring van medewerkers van de kerk in Boechout dat u enkele keren aanwezig was in hun kerk en deel uitmaakt van hun kerkgemeenschap (d.d. 29 juni 2020), een videofragment van uw doopsel in Griekenland en twee afgedrukte facebookposts over uw nieuw geloof.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen vereleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U heeft uw bekering tot het christendom en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen door de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt omtrent het startpunt van uw beginnende afkeer of twijfels over uw activiteiten als moslim. U verklaart dat u zich begon af te keren van de islam toen u op uw zestiende à zeventiende niet meer wilde deelnemen aan het gebed omdat het u opgelegd werd (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 3/07/2020, CGVS 1, p. 7, p. 24). Daarnaast voelde u zich ook een robot omdat u bepaalde zinnen telkens moest herhalen zonder de betekenis hiervan te kennen (CGVS 1, p. 7; notities persoonlijk onderhoud, d.d. 27/08/2020, CGVS 2, p. 3). U

haalt aan nadien dan die betekenissen ervan te hebben gezocht (CGVS 1, p. 8). Gevraagd naar een voorbeeld van dergelijke zinnen, geeft u weliswaar een voorbeeld, maar vond u het niet interessant om de betekenis hierachter te achterhalen omdat u de moslimgemeenschap niet leuk vond omdat ze elkaar bedriegen en irritant zijn (CGVS 1, p. 8). Dat u zich toen niet verder informeerde, en enkel algemeen verwijst naar de moslimgemeenschap stemt niet overeen met uw houding zich een robot te voelen. Verwacht mag worden dat u net op zoek gaat naar die betekenis om de beweegredenen hierachter te begrijpen. Wat betreft uw weigering tot deelname aan het gebed is het frappant dat, daar waar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelt dat u weigerde deel te nemen aan het gebed (CGVS 1, p. 7), u vervolgens tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt dat u altijd bewust afstand nam van de islam, maar wel in God heeft geloofd (CGVS 2, p. 5). U geconfronteerd met het feit dat het dan wel opmerkelijk is dat u ondanks uw geloof in een God toch weigerde te bidden, repliceert u vaag dat u in uw vijftiende of zestiende levensjaar bewust afstand nam van de ideologie van de islam maar dat u bleef bidden tot God en uw geloof praktiseerde op uw eigen manier (CGVS 2, p. 5). Dat u incoherent bent over uw afkeer tegen de islam en de manier waarop u hiermee omging, doet afbreuk aan uw vermeende bekering en uw oprechte interesse voor een andere geloofsovertuiging. Toen u zich begon af te keren van de islam, en uw geloof in de islam zoek was, ging u aanvankelijk niet op zoek naar een andere invulling van God. U vond, wat weinig plausibel is, in heel de Koran slechts één zin die verwees naar liefde, u bad en nam deel aan religieuze feesten, maar vond uw antwoord niet in uw zoektocht naar liefde, compassie en rust (CGVS 2, p. 6). U haalt aan niet naar een andere religie of invulling gezocht te hebben omdat u intussen M. (...) ontmoette, wat opmerkelijk is, gezien u M. (...) pas vier jaar later ontmoette (CGVS 2, p. 5). Dat u uw afwachtende houding probeert te vergoelijken met uw ontmoeting met M. (...) getuigt niet van een diepgaand onderzoek naar uw ideologie of uw eigen geloofsovertuiging, daar u op dat moment nog niet in contact was gekomen met M. (...) en allerm minst wist welke religie hij aanhing (CGVS 2, p. 3 – 4, p. 5).

U verklaart voorts dat uw eerste kennismaking met het christendom het moment was dat u de Bijbel vond bij M. (...) thuis en dat uw interesse meteen geprikkeld was (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 3, p. 4). Het is opmerkelijk dat u, voordat u de Bijbel vond bij M. (...), tot dan toe amper over het christendom gehoord had, buiten eens op school waar toen enkel werd gezegd dat Christus een profeet en boodschapper was (CGVS 2, p. 3 – 4). U wist van het bestaan af en dan vooral dat het Amerikanen en Europeanen waren die deze religie aanbeden (CGVS 1, p. 8). U had op dat moment nooit eerder een gesprek gehad met M. (...) over het christendom of u wist niet welke religie M. (...) aanhing (CGVS 2, p. 3 – 4). Dat uw interesse in het christendom geprikkeld werd door het zien van de Bijbel, zonder enige intrinsieke motivatie of enige voorkennis, is opvallend. Bovendien strookt deze houding niet met uw jarenlange innerlijke strijd omtrent uw ideologie of de God waarin u geloofde die u van kindsbeen af leerde kennen. Dat u louter door het zien van een Bijbel, uw ideologie bijstelt en zich volledig aan het christendom wil wijten, overtuigt niet. Gevraagd naar het moment waarop u precies met uw eigen Bijbelstudie thuis begon, bent u incoherent. Zo stelt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vrij vaag dat u de Bijbel pas één à twee dagen later opende nadat u hem uitgeleend had van M. (...) (CGVS 1, p. 10), terwijl u tijdens het tweede onderhoud zeer exact weet te antwoorden en verklaart dat u de volgende dag al meteen in de Bijbel begon te lezen (CGVS 2, p. 4). Gezien het een ingrijpende verandering in uw leven betreft, mag worden verwacht dat u over de nodige details beschikt en coherent bent in uw verklaringen.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan dan weer een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. U verklaart dat u kennismaakte met het christendom in Iran via M. (...), een collega die u ontmoette tijdens de periode dat u aan de slag was als jobstudent bij uw oom. U heeft echter geen kennis over diens bekering (CGVS 1, p. 6 – 7). Zo weet u niet wanneer hij bekeerd is of in welke omstandigheden hij bekeerd is (CGVS 1, p. 6). Verder moet u het antwoord schuldig blijven op de vraag of er iemand aan M. (...) preekte (CGVS 1, p. 7). U kan eveneens niet stellen hoe M. (...) een Bijbel bekomen had (CGVS 1, p. 9). Dat u, die wekelijks met M. (...) omging en u introduceerde tot het christendom, amper tot geen kennis heeft over zijn bekering, is allerm minst geloofwaardig. Verwacht mag worden dat u zich informeert over M. (...) en een oprechte interesse toont in zijn bekering of de totstandkoming van zijn interesse voor het christendom. Ook blijft u in het ongewisse wat betreft uw kennis over S. (...) en P. (...), de twee vrienden van M. (...) waar u drie à vier keer mee samenkwam. Zo weet u niet hoelang S. (...) en P. (...) reeds christen waren en hoe M. (...) hen kende (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 7). U heeft hen zelfs nooit naar hun bekering gevraagd (CGVS 1, p. 12). Van een verzoeker die pretendeert een oprechte interesse te vertonen in het christendom, kan worden verwacht dat deze zich informeert bij anderen over hun bekering of hun beleving van het christendom. Dat u dergelijke vragen niet stelde, kan dan ook niet

overtuigen, daar mag worden verwacht dat u meer interesse toont voor uw nieuwe geloof, wat dan ook de geloofwaardigheid van uw bekering ondermijnt.

Naast de wekelijkse Bijbelstudie met M. (...) verklaart u dat u drie à vier keer samenkwam met M. (...) en diens vrienden S. (...) en P. (...) om de Bijbel verder te bestuderen of Psalmen te bezingen, die u overigens zelf ook bestudeert (CGVS 1, p. 12, p. 18, p. 19; CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar wie deze Psalmen schreef, of waar deze terug te vinden zijn, moet u het antwoord schuldig blijven. U stelt zelfs verkeerdelijk dat de Psalmen terug te vinden zijn in het Nieuwe Testament (CGVS 2, p. 7). U kan niet verduidelijken hoeveel psalmen er zijn (CGVS 1, p. 20). Als u gevraagd werd naar voorbeelden van psalmen, kan u zich niet meteen één herinneren (CGVS 1, p. 20). Vervolgens gevraagd naar welke delen van het boek u met M. (...) of zijn twee vrienden bestudeerde, komt u niet verder dan de parabel van de zaaier (CGVS 1, p. 18), wat bijzonder vaag is, gezien de meerdere momenten waarop jullie samenkwamen. Ook over die eerste kennismaking met de Bijbel kan u maar weinig details geven (CGVS 2, p. 4). U kan zich niet meer herinneren wat toen het verhaal of stuk was dat u las waardoor u onder de indruk was van het christendom. Nochtans werd uw interesse voor het christendom aangewakkerd na het vinden van de Bijbel bij M. (...). Dat u niet kan verduidelijken welk verhaal uw interesse heeft gewekt, is opmerkelijk en getuigt niet van een oprechte interesse in het christendom en ondermijnt uw bewering bekeerd te zijn in ernstige mate.

Verder zijn uw ondernomen acties of deze van uw vriend M. (...) omtrent de bijeenkomsten bij hem thuis niet in overeenstemming te brengen met de Iraanse context waarbij afvalligen en bekeerlingen vervolging dienen te vrezzen. Zo is het uiterst opvallend dat M. (...) de Bijbel zomaar in een boekenkast had gezet (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 4). Dat hij hier niet met de nodige voorzichtigheid mee omsprong, gelet op het feit dat christenen in Iran gevisieerd worden door de Iraanse autoriteiten, is opmerkelijk. U had tot dan toe nog geen woord uitgewisseld over het christendom, waardoor het weinig geloofwaardig is dat M. (...) u zomaar in vertrouwen zou nemen of zijn Bijbel open en bloot beschikbaar zou maken. Dat hij daarenboven twee Bijbels in zijn bezit had (CGVS 1, p. 9), is des te opmerkelijk, gelet op het feit dat persoonlijk gebruik van de Bijbel wel is toegestaan, maar dat het verboden is om de Bijbel te verspreiden in functie van missionarisch werk. Het feit dat hij u zomaar een Bijbel meegaf, hield dus een groot risico voor hem in. Bovendien is het vreemd dat M. (...) u meteen in vertrouwen nam, en u diezelfde dag nog de Bijbel meegaf, niet goed wetende hoe uw reactie hierop was, en of uw interesse in het christendom oprecht was (CGVS 1, p. 9). Dat hij dergelijk risico neemt, gelet op de consequenties die met een bekering of het verspreiden van de Bijbel gepaard gaan, kan niet worden gevolgd. Dat jullie tijdens de bijeenkomsten, hetzij onder jullie twee, hetzij met S. (...) en P. (...), dan ook verder geen voorzorgsmaatregelen namen omdat jullie het niet nodig vonden (CGVS 1, p. 19), kan niet worden gevolgd. Ook hadden jullie geen concreet plan in geval van problemen met de autoriteiten (CGVS 1, p. 19). Nochtans had M. (...) u gewaarschuwd toen hij u de Bijbel gaf voor de consequenties. Hij zei u namelijk dat u dit geheim moest houden, zo niet bestond het risico op ophanging of executie (CGVS 1, p. 9, p. 22-23). Dat u, gelet op deze waarschuwingen, dan zonder na te denken voor een klas van veertig medestudenten zomaar verklaart dat u bekeerd was tot het christendom, is uiterst frappant en gewoonweg niet geloofwaardig. Tevens is het merkwaardig dat u, die verklaart rust en geduld te hebben gevonden in het christendom (CGVS 2, p. 5, p. 15), uw kalmte niet kon bewaren toen u beledigd werd door de professor. Dat u toen, zonder na te denken, voor een zaal van veertig medestudenten zomaar zou gaan verklaren dat u christen bent geworden, is een houding die niet overeenstemt met uw gewijzigde gemoedsrust en levensstandaard. Wat tot slot eveneens opmerkelijk is, is het gegeven dat u H. (...), de persoon bij wie u onderdook voor uw vertrek, niet zou hebben verteld over uw problemen noch over uw bekering (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 14), maar dat u voor uw vertrek wel enkele spullen aan hem gaf, waaronder uw Bijbel, wat u ook uitdrukkelijk aan hem zei (CGVS 2, p. 11 – 12). Dat u H. (...), een moslim (CGVS 2, p. 14), toen zomaar uw Bijbel zou overhandigen, niet goed wetende hoe hij met uw bekering zou omgaan, is opnieuw een serieus risico die u neemt, en stemt niet overeen met de door u ingeroepen vrees. Dat u of M. (...) niet met de nodige voorzichtigheid in Iran omspringen met jullie nieuwe geloof, kan niet worden gevolgd en ondermijnt dan ook de oprechtheid van uw bekering en de hiermee gepaardgaande vrees.

Aangezien u noch uw bekering tot het christendom, noch uw contact met andere christenen in Iran aannemelijk weet te maken en hierover slechts vage verklaringen aflegde, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Er kan dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezzen bij een terugkeer naar Iran.

Dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u slechts weinig details kon verstrekken over de inval van het Herasat op de dorm, of de inval van het ettelaat bij u thuis. Zo heeft u via uw vriend A. (...) vernomen dat uw naam verscheen op het bord om zich te melden bij de Herasat. U weet echter niet hoelang de boodschap daar heeft gehangen en of er een termijn of deadline van aanmelding stond (CGVS 2, p. 8). Bovendien stond er geen reden vermeld waardoor u zich om eender welke reden kon moeten melden bij het Herasat (CGVS

2, p. 8). Het is vreemd dat de Herasat uw naam op een bord plaatst en het geduld heeft tot u bij hen ging, terwijl een bekering toch als een serieus probleem wordt gezien in Iran. Ook is het opmerkelijk dat u nog een half uur vrij op de universiteit kon rondlopen, en dat de Herasat toen geen pogingen heeft ondernomen om u te pakken te krijgen (CGVS 2, p. 16). Gelet op de kwaadheid van de prof is het verbazingwekkend dat hij het Herasat niet vroeger inschakelde of vroeger melding maakte van hetgeen in de les was gebeurd. Wat betreft de inval bij u thuis kan u niet stellen of de drie personen zich identificeerden, of kan u geen verdere details geven omdat uw moeder u deze niet gaf (CGVS 1, p. 14). Als reden waarom u zelf geen vragen stelde, repliceerde u dat uw moeder teveel stress had, waardoor u geen vragen kon stellen (CGVS 1, p. 15), wat uw afwachtende houding echter niet rechtvaardigt. Ook wat betreft uw kennis of de pogingen om meer informatie te bekomen van het lot van uw vrienden of familie na uw vetrek uit Iran, dient te worden gesteld dat deze slechts mager zijn. Zo heeft u M. (...) nog proberen contacteren, maar u was helaas zijn nummer kwijt geraakt, waardoor u niet wist hoe u hem kon terugvinden (CGVS, 2 p. 6). U kan verder niet stellen of M. (...), S. (...) of P. (...) ooit problemen ondervonden omwille van hun bekering (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8). U stelt dat u indertijd niet echt bezig was met de consequenties (CGVS 2, p. 8), wat opmerkelijk is, gelet op de gevolgen of risico's die gekoppeld zijn aan een bekering tot het christendom in Iran en de waarschuwing van M. (...) toen hij u de Bijbel gaf (CGVS 1, p. 9, p. 22-23). Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is geenszins een houding die in overstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder dient te worden opgemerkt dat u de inval van het ettelaat bij uw ouders of de inval van het Herasat op de dorm niet vermeld heeft tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, d.d. 10/03/2020, vraag 3). Nochtans werden deze verklaringen u op het einde in het Farsi voorgelezen en heeft u deze ondertekend ter goedkeuring (vragenlijst CGVS). Verwacht mag dan ook worden dat u op dat moment de inval van het ettelaat of de herasat aanhaalt. Dat u dit pas voor het eerst vermeld tijdens uw gehoor op het CGVS, mag dan ook verbazen. Aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt u bovendien enkel over de inval van het ettelaat bij u thuis en laat u na de inval van het Herasat te vermelden (CGVS 1, p. 2). U geconfronteerd met deze vaststellingen stelt u het vermeld te hebben, maar u wijt het probleem aan de tolk (CGVS 1, p. 23). Nochtans werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gevraagd naar de tolk op de DVZ, waar u repliceert dat het een heel goede tolk was (CGVS 1, p. 2). Dat u de tolk gebruikt als excuus om uw lacune te vergoelijken, kan niet worden gevolgd. Verwacht mag dan ook worden dat er zich geen lacunes meer zouden voordoen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Zo verbleef u een jaar in Turkije, alwaar u niet op zoek bent gegaan naar kerken in de buurt omdat de omstandigheden er niet naar waren, verklaart u (CGVS 2, p. 11). Van u die beweert omwille van een diepe overtuiging te zijn bekeerd, kan worden verwacht dat u pogingen ondernam om ook in Turkije uw geloof verder te belijden, daar u er ongeveer een jaar verbleef en u net omwille van deze reden uw thuisland ontvluchtte en in Iran zelf nog maar net in contact kwam met het christendom. U weet slechts van één kerk in de omgeving van uw verblijf (CGVS 1, p. 10) terwijl er in Istanbul en Aksaray meerdere – eveneens protestantse - kerken aanwezig zijn, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. U kwam toen via de smokkelaar M. K. (..) in het bezit van een pocketbijbel, waarin enkel de vier evangelieën vermeld stonden (CGVS 1, p. 11). Om uw afwachtende houding te vergoelijken, stelt u dat u niemand vertrouwde en meer bezig was met Griekenland te bereiken (CGVS 1, p. 10, p. 12). Uit navraag echter bleek ook dat u de smokkelaar waarvan u de bijbel verkreeg amper kende (CGVS 2, p. 12). Dat u hem dan wel zomaar in vertrouwen nam, maar verder geen pogingen deed om anderen in vertrouwen te nemen, is opmerkelijk, daar u amper met de smokkelaar gesproken had, en hem enkel sprak in functie van uw pogingen om Turkije te verlaten (CGVS 2, p. 12). Dat u in uw éénjarig verblijf in Turkije er niet in geslaagd bent een volledige Bijbel te bemachtigen of geen pogingen ondernam om een kerk te zoeken, getuigt dus allerminst van een sterke toewijding aan uw nieuwe geloof. Dat u gedurende uw daaropvolgende verblijf van tien maanden in Griekenland elke dag naar de kerk ging, en u zelfs liet dopen (CGVS 1, p. 17), ook al bevond u zich toen niet in een goede situatie, is opmerkelijk. Dat u toen wel ogenschijnlijk de kracht had om op zoek te gaan naar een kerk, hetgeen u in Turkije niet kon doen, is frappant. Wat betreft het feit dat u uw doopsel staaft met een certificaat en een video, wil echter niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de oprechtheid van de bekering aan, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. In de

kantlijn hiervan dient nog opgemerkt te worden dat u, na een verblijf van 10 maanden, geen asiel in Griekenland heeft aangevraagd. Nochtans had u papieren gekregen van de politie om asiel aan te vragen. U heeft echter deze papieren verscheurd (CGVS 1, p. 17), wat niet wijst op de hoogdringendheid van uw vrees.

Dat u na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Ofschoon u beweerde dat u wekelijks de kerk in Boechout frequenteerde behalve als u ziek was of niet in Antwerpen was, hetgeen zou moeten blijken uit de verklaring van de verantwoordelijken van de kerk die u neerlegde (CGVS 1, p. 17), moet opgemerkt dat deze verklaring louter stelt dat u “een aantal keren aanwezig was in de eredienst”. U nogmaals gevraagd hoe frequent u naar de kerk ging, stelt u dat u iedere week naar de kerk ging tot het begin van de lockdown omwille van corona (CGV 2, p. 13). Geconfronteerd met deze incoherentie, stelt u dat u niet weet wat er exact in de brief geschreven staat, en stelt u uw verklaringen bij door te zeggen dat u eens niet ging omdat u zich niet lekker voelde, alsook eens omdat u met uw tante op uitstap was (CGVS 2, p. 14), wat uw eerdere incoherentie niet wegwerkt en nog niet rechtvaardigt waarom er in de brief enkele keren staat. Vervolgens kan u niet zeggen welk onderwerp in de komende eredienst na het eerste persoonlijk onderhoud zal worden behandeld (CGVS 1, p. 18). In de laatste viering van de kerk in Boechout werd er gesproken over Isaiah, maar gevraagd naar wie deze persoon was, moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 18-19). Hoe dan ook doet het feit dat u in België contact heeft met protestanten geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Niets wijst er namelijk op dat uw beweerde religieuze activiteiten in België reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Gevraagd naar of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering in België, stelt u dat de kans groot is. Echter gevraagd naar stappen die u ondernam om te verhinderen dat de autoriteiten van uw bekering op de hoogte zouden zijn, stelt u dat hiertoe niets deed (CGVS 2, p. 14). Dat u hiertoe geen stappen ondernam, is eveneens een houding die niet in overstemming is met uw voorgehouden vrees. Verwacht mag worden dat u met de nodige voorzichtigheid met uw bekering omgaat, opdat u niet in het vizier komt van de Iraanse autoriteiten, gelet op de consequenties die gepaard gaan met een bekering.

Vervolgens verklaart u een Facebookprofiel te bezitten, waarop u regelmatig religieuze activiteiten post. U verklaart aanvankelijk dat uw profiel openbaar is (CGVS 1, p. 22), echter uit nazicht blijken uw berichten afgeschermd (CGVS 1, p. 25). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelt u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u uw instellingen wijzigde omdat u niet wist dat uw berichten niet openbaar te zien waren (CGVS 2, p. 14). Vanzelfsprekend roept dit vragen op. Gevraagd naar de reden waarom u christelijke berichten op uw Facebook post, stelt u dat u wilt preken (CGVS 1, p. 22). Gevraagd naar een citaat of voorbeeld dat u treffend vond, komt u niet verder dan het Onze Lieve Vader en een voorbeeld uit de openbaring van Johannes (CGVS 2, p. 14). U weet echter niet wanneer u deze berichten op Facebook heeft geplaatst (CGVS 2, p. 15). Gevraagd naar de inhoud van uw meest recente Facebookberichten blijkt echter dat u hier bijzonder vaag en summier over blijft. Zo weet u niet meer welke post u de dag voor het tweede persoonlijk onderhoud heeft geplaatst (CGVS 2, p. 15). U verwijst naar een video, maar ook hier kan u maar weinig diepgaande betekenis aan geven of duidelijkheid bieden aan wie de post gericht was (CGVS 2, p. 15). Bovendien dateren de eerste berichten van uw huidig profiel pas van oktober 2019, dus na uw aankomst in België. Het lijkt dan ook dat u dergelijke berichten om opportunistische redenen online heeft geplaatst. Gelet op het opportunistische karakter, de minieme kennis van de inhoud van uw eigen Facebookposts en aldus het onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. U verklaart hierover dat u in Iran beschikte over een ander profiel dat gefilterd werd (CGVS 1, p. 26). Uit de informatie zoals toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezegd. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds eerder vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar

uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legt uw shenasnameh, uw karte melli, uw rijbewijs, uw studentenkaart, vier certificaten van uw sportbeoefing in Iran en meerdere schooldocumenten neer, wat uw identiteit, afkomst en nationaliteit aantoont en hier niet ter discussie staat. Wat betreft het afgiftebewijs van uw betaling aan de smokkelaar en de twee documenten betreffende uw aanhouding in Griekenland, dient te worden gesteld dat deze documenten uw reisweg aantonen, maar geen verband houden met uw voorgehouden vrees of uw asielmotieven in Iran. Aangaande de documenten om uw geloofsovertuiging te ondersteunen, meer bepaald het doopcertificaat en het videofragment over uw doopsel, een verklaring van de kerk van Boechout en twee Facebookposts dient te worden opgemerkt dat deze enkel uw asielaas ondersteunen indien het geloofwaardige verklaringen betreft, wat zoals hierboven reeds werd aangetoond bij u niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 3 en 9 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale

bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat wel degelijk sprake is van een oprechte bekering en meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing een “*subjectieve vooringenomenheid*” blijkt in hoofde van verwerende partij, waarbij geen rekening werd gehouden met het feit dat een bekering een uiterst persoonlijke ervaring betreft. Verzoekende partij ziet niet in waarom men van haar mag verwachten dat zij op zoek zou gaan naar de betekenis of beweegredenen om te begrijpen waarom zij geen interesse had in dergelijke islamitische waarden en normen en meent dat het logisch is dat zij zich zonder meer afkeerde van haar religie en niet nog verder onderzoek deed. Voorts meent zij dat uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij wel degelijk haar eigen invulling gaf aan religie en het geloven in God, doch dat zij afstand had genomen van de ideologie van de islam. Verder stelt zij nog dat verwerende partij op generlei wijze aantoonde waarom haar verklaringen ongeloofwaardig zijn en dat nergens uit blijkt op basis van welke parameters verwerende partij beoordeelt of een bekering al dan niet geloofwaardig is. Verzoekende partij meent dat dit een schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen geheel voorbijgaat aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit wel degelijk duidelijk blijkt dat aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt erop gewezen dat (i) verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over het startpunt van haar beginnende afkeer of twijfels over haar activiteiten als moslim; (ii) het weinig plausibel is dat haar interesse in het christendom geprikkeld werd door het louter zien van de Bijbel, zonder enige intrinsieke motivatie of enige voorkennis; (iii) het niet kan overtuigen dat zij louter door het zien van een bijbel haar ideologie bijstelt en zich volledig aan het christendom wil wijden; (iv) zij incoherent is over het moment waarop zij precies met haar eigen Bijbelstudie thuis begon; (v) zij een opvallend gebrekkige kennis over de personen die haar introduceerden in het christendom vertoont; (vi) zij ook over de fragmenten van de Bijbel en de psalmen die zij tijdens de samenkomsten met M. en diens vrienden S. en P. zou hebben bestudeerd ontoereikende verklaringen aflegt; en (vii) de door haar ondernomen acties of deze van haar vriend M. omtrent de bijeenkomsten bij hem thuis niet in overeenstemming te brengen zijn met de Iraanse context waarbij afvalligen en bekeerlingen vervolging dienen te vrezden. Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij haar bekering niet geloofwaardig acht, kan dan ook allerminst worden bijgetreden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad onderstreept dat uit voormelde motieven duidelijk blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekende partij aangegeven persoonlijke omstandigheden waarin zij beweert te zijn bekeerd tot het christendom, doch dat moet worden vastgesteld dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt oprecht te zijn bekeerd tot het christendom gelet op haar incoherente, vage en onaannemelijke verklaringen in dit verband. Uit niets blijkt dat in hoofde van verwerende partij sprake is van enige “*subjectieve vooringenomenheid*”.

Waar verzoekende partij niet inziet waarom men van haar mag verwachten dat zij op zoek zou gaan naar de betekenis of beweegredenen om te begrijpen waarom zij geen interesse had in dergelijke islamitische waarden en normen en meent dat het logisch is dat zij zich zonder meer afkeerde van haar religie en niet nog verder onderzoek deed, duidt de Raad erop dat verzoekende partij evenwel voorbijgaat aan het gegeven dat zij, die stelde dat zij zich begon af te keren van de islam toen zij op haar zestiende à zeventiende niet meer wilde deelnemen aan het gebed omdat het haar opgelegd werd en zij zich een robot voelde omdat zij bepaalde zinnen telkens moest herhalen zonder de betekenis

hiervan te kennen, zelf beweerde dat zij nadien die betekenissen had opgezocht (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 03/07/2020, p. 8). De vaststelling dat zij vervolgens weliswaar een voorbeeld kan geven van een dergelijke zin die zij telkens moest herhalen doch verklaart het niet interessant te hebben gevonden om de betekenis hierachter te achterhalen en dit omdat zij de moslimgemeenschap niet leuk vond omdat ze elkaar bedriegen en irritant zijn (notities CGVS d.d. 03/07/2020, p. 8), doet dan ook afbreuk aan haar voorgehouden bekeringsproces. Aangezien zij het feit dat zij zich een robot voelde doordat zij louter zinnen moest herhalen zonder de betekenis ervan te kennen aanhaalde als een van de redenen waarom zij zich begon af te keren van de islam, kan van haar wel degelijk worden verwacht dat zij op zoek zou gaan naar de betekenis achter de zinnen.

Wat betreft daarnaast nog haar opmerking dat uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij wel degelijk haar eigen invulling gaf aan religie en het geloven in God, doch dat zij afstand had genomen van de ideologie van de islam, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* haar inconsistente verklaringen over haar afkeer tegen de islam en de manier waarop zij hiermee omging weerlegt of verklaart. Evenmin stelt zij *in concreto* de vaststelling in een ander daglicht dat zij geen blijk geeft van een diepgaand onderzoek naar haar ideologie of haar eigen geloofsovertuiging, daar zij zelf aangaf dat toen zij zich begon af te keren van de islam aanvankelijk niet op zoek ging naar een andere invulling van God en bovendien haar afwachtende houding probeerde te vergoelijken door de uitleg dat zij intussen M. ontmoette, terwijl zij M. evenwel pas vier jaar later ontmoette.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat het allerminst onredelijk is om van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd te verwachten dat hij uiteen kan zetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk, en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uit het voorgaande blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij over haar bekering in Iran manifest ontoereikend zijn, waardoor zij de door haar voorgehouden bekering tot het christendom in Iran geenszins aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat aangezien verzoekende partij noch haar bekering in Iran, noch haar contact met andere christenen in Iran aannemelijk heeft gemaakt en hierover slechts vage verklaringen aflegde, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten in Iran. De Raad wijst er hierbij nog op dat in de bestreden beslissing verschillende vaststellingen worden gedaan die het volstrekt ongeloofwaardig karakter van deze vervolgingsfeiten bevestigen, doch dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om desbetreffende vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen – meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij vage verklaringen aflegt over de inval van de Herasat op de dorm en de inval van het Ettelaat bij haar thuis en dat zij bovendien deze invallen niet vermeld heeft tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken – blijven dan ook onverminderd overeind en bevestigen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden vluchtrelaas.

De Raad is tevens van oordeel dat de vaststelling dat aan de geloofsactiviteiten van verzoekende partij en haar problemen hierdoor in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Bovendien worden in de bestreden beslissing nog verschillende vaststellingen door verwerende partij gedaan die het opportunistische karakter van haar religieuze activiteiten in België bevestigen. Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen, waardoor deze pertinente vaststellingen onverminderd overeind blijven. Aangezien verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij oprecht tot het christendom bekeerd is en haar religieuze activiteiten in België een duidelijk opportunistisch karakter hebben, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.5.1. Verzoekende partij voert verder aan dat verwerende partij zich niet louter kan verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch is, er automatisch geen risico is op vervolging en/of ernstige schade bij een terugkeer naar Iran. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het arrest *PS (Christianity – risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC)* van het Britse *Upper*

Tribunal (bijlage 2 van het verzoekschrift), waarin omschreven wordt hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer. Verzoekende partij stelt dat hieruit blijkt dat er in de eerste plaats gekeken moet worden naar wat 'objectief zichtbaar' is en meent dat er in haar geval voldoende dergelijke objectieve elementen zijn waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van de artikelen 3 en 9 EVRM, met name haar doopsel in Griekenland, haar christelijke activiteiten in België en haar religieuze activiteiten op haar sociale media. Verzoekende partij wijst er verder op dat in voormeld arrest van het Britse *Upper Tribunal* blijkt dat een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran. *In casu* werd dergelijke grondige afweging evenwel niet gemaakt nu verwerende partij louter oordeelt dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering, verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij een risico op vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran. Verzoekende partij bemerkt dat uit het arrest van het *Upper Tribunal* tevens blijkt dat alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd worden door de Iraanse autoriteiten en dat terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico-factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling, doch in hoofde van verzoekende partij zijn dergelijke risico-factoren aanwezig gelet op de religieuze boodschappen op haar sociale media.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de verwijzing naar een arrest van het Britse *Upper Tribunal* geenszins dienstig is in haar verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft.

Verder onderstreept de Raad dat in de bestreden beslissing tevens uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar is dat zij louter omwille van haar doopsel, haar religieuze activiteiten in België en haar religieuze activiteiten op haar Facebookprofiel bij een terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade. Dat zulks niet zou zijn onderzocht, kan allerminst worden bijgetreden. In het bijzonder wordt in dit verband door verwerende partij de pertinente bemerking gemaakt dat *in casu* uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de religieuze activiteiten van verzoekende partij na haar vertrek uit Iran of dat de religieuze Facebookberichten reeds in het vizier zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten. Er wordt in dit verband door verwerende partij nog verwezen naar de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 3) waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers, dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezegd, en dat het vooral personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – wat gelet op het voorgaande *in casu* niet het geval is – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Wat betreft de religieuze berichten op Facebook, wordt door verwerende partij eveneens terecht opgemerkt dat, gelet op het opportunistisch karakter, de minieme kennis van de inhoud van haar eigen Facebookposts en het onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. De Raad benadrukt dat verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.6. Wat betreft nog de bijgebrachte informatie inzake de algemene situatie voor christenen in Iran (bijlagen 8-14 van het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in Iran voor christenen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Immers dient te worden herhaald dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden bekering in Iran, de problemen die zij in Iran kende omwille van haar bekering en de oprechtheid van haar religieuze activiteiten in België, waardoor verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.7.1. Daarnaast haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift voor het eerst aan dat zij biseksueel is. Zij verklaart dat zij dit niet eerder heeft aangehaald uit vrees dat haar tante die eveneens in België verblijft dit te weten zou komen, doch dat zij dit nu wenst aan te kaarten omdat zij haar geaardheid niet meer verborgen wil houden. Verzoekende partij stelt dat zij reeds gedurende negen maanden een duurzame relatie heeft met een Belgische man, A. N., en voegt in dit verband als bijlage bij haar

verzoekschrift een brief van A. N. (bijlage 3) en “*verscheiden foto's van hen samen*” (bijlage 4). Daarnaast voegt zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende *prints* waarmee zij lijkt te willen aantonen dat zij reeds sinds 2019 actief is op verschillende datingapps (bijlagen 5 en 6) en *prints* van gesprekken tussen haar en andere personen met wie zij contacten onderhield via deze datingapps (bijlage 7). Uit deze gesprekken moet onder andere blijken dat zij reeds contacten had in Griekenland en daar ook een partner had.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het allerm minst ernstig is dat verzoekende partij pas nadat zij geconfronteerd wordt met een weigeringsbeslissing plots opwerpt een vrees te koesteren bij een terugkeer naar Iran omwille van haar geaardheid. Indien zij werkelijk omwille hiervan een vrees zou koesteren, kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij hiervan eerder melding had gemaakt. Dit geldt des te meer nu zij in haar verzoekschrift, dat werd opgesteld op 13 november 2020, aangeeft reeds sinds negen maanden een relatie te hebben met een Belgische man en zij derhalve op het moment van haar eerste persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 3 juli 2020, reeds een viertal maanden een relatie met een Belgische man zou hebben gehad. Dat zij dit element niet eerder durfde aanhalen uit vrees dat haar tante in België dit te weten zou komen, komt maar weinig overtuigend over, temeer nu zij nergens verduidelijkt wat er ondertussen veranderd is waardoor zij dit thans wel durft aan te halen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op het vertrouwelijke karakter van de procedure (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 03/07/2020 en notities CGVS d.d. 27/08/2020, p. 1), waardoor dit argument bezwaarlijk aanvaard kan worden als reden waarom zij dit element pas aanhaalt tijdens haar beroepsprocedure.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij weliswaar voorhoudt reeds negen maanden een duurzame relatie te hebben met een Belgische man, A. N., doch dient te worden vastgesteld dat zij geen overtuigend bewijs van deze relatie bijbrengt. Immers dient te worden opgemerkt dat zij slechts drie foto's van hen samen neerlegt die bovendien allemaal op hetzelfde moment genomen lijken te zijn, aangezien het telkens dezelfde achtergrond betreft en zij op iedere foto dezelfde kleding dragen (bijlage 4 van het verzoekschrift). De Raad wijst erop dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Van iemand die beweert reeds gedurende negen maanden een duurzame relatie te hebben, kan bovendien worden verwacht dat hij overtuigender bewijsmateriaal kan bijbrengen dan louter drie foto's getrokken op hetzelfde moment. Wat betreft de brief van A. N. (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat deze brief een uiterst gesolliciteerd karakter heeft en duidelijk werd opgesteld ten behoeve van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij. De Raad wijst er tevens op dat aan dergelijke getuigenis geenszins een objectief karakter kan worden toegekend. Deze brief is dan ook allerm minst van aard aan te tonen dat verzoekende partij een duurzame relatie heeft met de opsteller van deze brief, A. N., temeer gelet op de vaststelling dat verzoekende partij naast deze brief en drie foto's van haar en deze man geen andere bewijsstukken bijbrengt van deze relatie.

Wat betreft nog de *prints* van haar activiteiten op verschillende datingapps (bijlagen 5-7), waaronder online conversaties op onder meer 'Romeo' en 'Grindr', wijst de Raad er evenwel op dat manipulatie en inscenering van dergelijke elektronische berichtgeving niet is uitgesloten waardoor dit allerm minst volstaat om haar voorgehouden geaardheid aan te tonen. Bovendien wijst de Raad er nog op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om uit opportunistische redenen bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent haar persoon. Het is dan ook geenszins uitgesloten dat verzoekende partij ook deze activiteiten op datingapps onderneemt uit opportunistische redenen en dit om op deze basis internationale bescherming te verkrijgen. Aan de door verzoekende partij in de beroepsprocedure plots opgeworpen asielfgrond kan derhalve om voormelde redenen niet het minste geloof worden gehecht.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielfrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juli 2020 en d.d. 27 augustus 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Per aanvullende nota d.d. 2 augustus 2021 brengt verzoekende partij nog verschillende nieuwe elementen bij. De Raad is evenwel van oordeel dat deze elementen geenszins afbreuk doen aan het voorgaande.

Vooreerst stelt verzoekende partij dat haar grootvader in Iran werd vermoord omwille van haar bekering. Zij brengt desbetreffend een overlijdensbericht van haar grootvader bij (bijlage 1 van de aanvullende nota). De Raad stelt evenwel vast dat het bijgebrachte overlijdensbericht nergens melding maakt van de oorzaak van diens overlijden. Verzoekende partij toont hiermee dan ook op geen enkele wijze de door haar voorgehouden problemen in Iran omwille van haar bekering aan.

Verder geeft verzoekende partij aan dat zij in januari 2021 heeft deelgenomen aan een manifestatie in Antwerpen tegen de vervolging van christenen in Iran. Verzoekende partij legt hiervan verschillende foto's neer (bijlage 2 van de aanvullende nota) en wijst er tevens op dat deze actie gepubliceerd werd door een Iraanse nieuwszender (bijlage 3 van de aanvullende nota). De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van deze eenmalige deelname aan een betoging bij een terugkeer naar Iran vervolging dient te vrezen. De Raad herhaalt dat blijkens de informatie in het administratief dossier de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 3).

Ten slotte legt verzoekende partij nog gesprekken neer met haar familie, waarin zij haar bedreigen en de schuld geven van al hun problemen in Iran (bijlage 4 van de aanvullende nota). Ook stelt verzoekende partij dat zij bedreigingen op haar Facebookprofiel heeft ontvangen omwille van haar bekering (bijlage 5 van de aanvullende nota). De Raad meent evenwel dat aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien manipulatie en inscenering van dergelijke elektronische berichtgeving niet is uitgesloten. De foto's van stukgeslagen ramen in deze berichtgeving volstaan evenmin om de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Iran omwille van haar

bekering aan te tonen. Immers kan ook aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT